

en omdat de wolken saamtrokken en het zwerk zoo machtig dreef, vroegst ge wel angstig, of de Zon der Gerechtigheid niet van het firmament was weggenomen. Maar dat was uw ongeloof! Uw zwakheid van geest, die meende dat de scepter der heerlijkheid ter aarde lag, wijl ze uw hand ontglipte! Uw kleinmoedigheid en ontrouw, die niet zag op uw Koning en een oogenblik twijfelen kon, of de uitgang van zijn raadslag wel vrede en heerlijkheid zijn zou.

En nu, daarom juist hebt ge uw Kerstfeest van noode, het feest van uw Heiland, geboortedag van uwen Vorst en Koning, die in de wondere taal van zijn kribbe en windselen weer uw klein geloof bestraffen en het u toefluisteren komt: Zie, Ik, uw Koning, leef!

Uw Kerstfeest, dat de Gemeente van alle oorden weer om het Kindeke Immanuel vereenigt, om in de aanbidding van haar Koning haar den last der zorgen van den schouder te nemen, en het haar weer in taal der menschen en der engelen te zeggen: Niet een vereeniging van geloovigen zijt ge, maar een deel van een *Rijk*, van een rijk waarin een *Koning* heerscht en het albestiert, van het *Koninkrijk der hemelen*.

Het feest van den Immanuel, om u, Gemeente van den levenden God, weer te troosten, moed in te spreken en tot lof en dankzegging uit te drijven.

De kribbe in Bethlehems stal temidden van een wereld, die tegen God staat, ze wil u een beeld van uzelfen zijn, van u, den onbeholpene, ongeëerde en gesmaadde temidden van een maatschappij die tegen Christus kiest, om u in dat Kindeke, dat uit de kribbe tot den troon der heerlijkheid klom, de profetie van eigen glorie te brengen, zoo ge slechts vasthoudt aan Hem.

Dat Kindeke in de kribbe, met den lach der aanminnigheid om de lipjens, maar straks tot man opgewassen, met